Твір на тему «Чому плакав імператор» по казці Ганса Крістіана Андерсена «Соловей»

У чудовій казці датського казкаря Андерсена розповідається про співучу пташку, що жила в лісі. Це був звичайний сіренький соловейко. Одного разу, почувши про його прекрасний голос, соловейка розшукали та привели до двору імператора, щоб він заспівав свої переливчасті пісні. Отака тема твору «Соловей», яку люблять всі діти. І я теж – з дитинства.

Коли соловейко вів свої ніжні солодкі мелодії, на очах імператора виступили сльози та покотилися по обличчю. Побачивши це, соловейко заспівів ще чарівніше. Він навіть відмовився від нагороди золотом, бо сказав: «Я бачив сльози на очах імператора, це мій найкращий скарб. Я вже досить нагороджений!».

Соловей мав на увазі, що найкращою нагородою за його співи, його мелодії, його творчість є щирі почуття. Ті, що йдуть від серця. Адже почуття прекрасного викликає не тільки посмішку, а іноді й сльози. Це можуть бути сльози подиву, коли прекрасне настає неочікувано. Сльози радості, коли людина зустрічає прекрасне вперше в житті. Тому і плакав імператор – він зустрівся з маленьким чудом.

Пізніше соловейко вилікував імператора своїми солодкими співами, спас його від смерті. Бліди привиди, які вже прийшли забирати імператора з цього світу, поступово пощезли від прекрасних звуків. Ідея казки «Соловей» полягає в тому, що творчість та природній дар – це цінний скарб, чудо. Вони мають силу цілити, пробуджувати почуття, надихати життя, тепло та радість. Казка вчить цінувати природну красу, здібності та творчість.

Соловейко став вважати імператора за свого друга та поважати його, коли той заплакав, почувши його співи. Це означало, що імператор зрозумів та поцінував його мистецтво – від щирого серця.